

LUCY VINE

Sedem bývalých,
sedem zmarených šancí.
Skrýva sa medzi nimi
ten pravý?

Sedem bývalých

IKAR

LUCY VINE

Sedem
bívalých

Preložila Lucia Lukáčová

IKAR

Sedem bývalých

Lucy Vine
Seven Exes

Text Copyright © Lucy Vine 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation © 2024 by Lucia Lukáčová

Cover jacket © 2024 by Lenka Ladňáková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9275-8

Prológ

Si moja spriaznená duša?

Si to ty? Si ten, s ktorým už konečne budem sama sebou?

Predstav si, že by si to bol ty! Že by si bol ten, pri kom by som sa nemusela na nič hrať. Ten, pred kým by som sa nemusela strachovať, že to nedám. Sama so svojimi chybami a ty ako jediný človek na svete by si ma za to nesúdil. Nemusela by som sa ospravedlňovať za svoje pravé ja, ktoré tak neznášam. Keby ma prepadla úzkosť, ty by si ma pritúlil. Bez zbytočných rečí by si ma hladil po hlave, keby som to prehnela s alkoholom. Ráno by si mi priniesol čaj s tromi kockami cukru a prevesil uteráky tak, ako to mám rada. Mohla by som ti ukázať svoje nafúknuté brucho a ovisnuté prsia, a ty by si ma napriek tomu zbožňoval. A tváril by si sa, že spíš, keby som v spánku prdela. Bez zbytočných slov by si mi priniesol ďalšiu čokoládu, keby som týždeň pred menštruáciou zhltna na raňajky všetky naše zásoby. Predstav si, že by si to bol ty.

Si ten, s kým sa dokážem porozprávať o všetkom, z čoho mi nie je do smiechu? Môžem pred tebou rumázgať nad všetkým, čo sa mi prihodilo, a necítiť sa trápne a nehanbiť sa

za seba? Môžem sa s tebou poriadne opiť, byť hlučná a trepať kraviny? Môžem ti píliť uši bývalou spolužiačkou, ktorú som neznášala a ktorá teraz pečie torty na facebooku a tak sa jej darí, že ma z toho ide poraziť? A nestrhnúť sa zo spánku o druhej v noci, že mi od hrôzy vyletí srdce z hrude, lebo ma máš plné zuby a znechutilo ťa moje pravé ja? Si to ty?

Pozerám sa do tvojich nádherných veľkých očí, obzerám si dlhé tmavé mihalnice – sú oveľa krajšie ako moje –, a v duchu sa pýtam: Si ten pravý?

Chytíš ma za ruku a perami sa mi letmo dotkneš pulzujúcich žíl na zápästí. Po chvíli, ktorá trvá hádam celé veky, sa konečne priblížiš, aby si ma pobožkal.

Došľaka, asi to budeš ty.

Prvá kapitola

Pred tromi mesiacmi

„No a potom sme išli von s jeho psom a vysvitlo, že zabudol vziať vrecko na hovienko.“ Pri spomienke na tú hrôzu skrútim tvár do grimasy. „Tak sme museli pozbierať psie bobky...“ stíchnem, aby som sa uistila, že počúvajú, „... do kondómu.“

„Ježiši.“ Bibi sa nado mnou zahniezdi a tvár si ukryje do dlaní.

„Zadrž.“ Louise, ktorá mi leží na kolenách, sa otočí, aby na mňa lepšie videla. „Čo tým chceš povedať?“ zmätene kričí peknú tvár. „Akože do použitého kondómu?“

„Nie, to nie,“ chlácholivo ju pohladím po ruke. „Do nového, ale pred hlúčikom babiek s poštárom. Prísne nás sledovali z opačnej strany cesty, či sme to upratali. Použil nové balenie, čo mal v zadnom vrečku nohavíc, a pozbieral to doň.“

„Načo mal so sebou kondóm?“ Bibi sa ešte stále ukrýva za rukami. „Myslel si, že sa s ním vyspíš na prechádzke so psom? To má byť akože bežná vec? Sem dospelo randenie?“ strasie sa.

Ležíme na mojej posteli a pripomíname ľudskú stonožku. Bibi je najvyššie a ako naša bytová alfa samica sa opiera o vankúše, zatiaľ čo ja sa rozvalujem krížom a hlavu mám položenú na jej boku. Louise leží natlačená na mojich stehnách, s chodidlami natiahnutými až po okraj postele. Je to veľmi pohodlné a veľmi ma upokojuje, keď som takto prepletená s kamoškami. Najmä ak sa práve liečim z poriadnej opice.

„Prečo sú kondómy v lesklých fialových obaloch?“ nadhodí Bibi, lenivo vezme ovládač a zosilní zvuk televízora. Ranné vysielanie BBC už počuť o niečo lepšie, a predsa vyzývavo nehučí a ľahko ho možno prehliadať. „Myslíte si, že skupina výrobcov kondómov sa jedného dňa zišla na kondómovom marketingovom stretnutí a nejaký kondómový vedúci junior v snahe o svoj veľký kondómový triumf sa zapálene nahol ponad stôl a prehovoril: Už ste sa niekedy zamysleli nad tým, ako lesklá fialová fólia vzrušuje?“

„Stopro to tak bolo,“ súhlasím s ňou. „Bibi, nechceš zväziť marketingový flek medzi kondómami?“ Bibi teraz pracuje v bare, ale ešte pred rokom robila marketérku pre jednu veľkú firmu, než sa stala nadbytočnou. Chcela sa zamestnať v rovnakom odbore, no ukazuje sa, že dlhoročná prax aj akademický titul z psychológie boli len vyhodené peniaze a zabitý čas.

Jediné, na čo to očividne bolo dobré, je robota v šenku. Chúďa Bibi a jej premárnených dvadsaťpäťtisíc libier za štúdium.

Vlastne sama som v osemnástich takmer rovnako pochybila. Začala som študovať dejiny, ale zdupkala som odtiaľ už po prvom semestri. Až na to, že som to neoznámila na študijnom oddelení a utratila celú ročnú študentskú pôžičku skôr, než mi prestali dotovať účet. Ale to je v pohode,

lebo semester na vysokej, ktorý dodnes splácam, využívam pri práci event manažérky. Louise je herečka. Nikde nehrá, žije na konzervách fazule a občas sa opustí a dopraje si krajec chleba. Na tvári sa jej nepohne ani sval, keď lamentujeme nad žiadosťami o študentskú pôžičku. Dodnes nám chodia, len aby nás zosmiešnili. Sme neschopáčky, vedľajší produkt generácie našich rodičov, ktorí dostali všetko zadarmo a tlačili nás do toho, čo sami robili. Lenže bez zábavných nenávykových drog či domov za babku, z ktorých si mohli vyberať.

Ale jasné, poriadne nám naložte za to, že nemáme nijaký cieľ.

„Čo si.“ Bibi sa podo mnou znova zahniezdi. „Podľa mňa sú kondómy očividne pasé. Veď už ich nikto nepoužíva. Ešte aj pohlavné choroby sú zábavnejšie než kondómy. To by som rovno mohla propagovať cédečká alebo diskety.“

„Je disketa eufemizmus?“ zahuhlem. Louise vstane a teplo svojho tela vezme so sebou. Odrazu mi ťahá na nohy.

„Myslíte si, že kondómy vážne poškodzujú životné prostredie?“ preľakne sa. „Sú celé umelé a asi sa ťažko rozložia za deň.“

Louise je chodiaca bezúhonnosť. Vždy sa usiluje byť lepším človekom, ustavične sa strachuje o svet aj o spoločnosť. Prahne po vzdelávaní a svoje vedomosti šíri ďalej, hoci väčšinou len odrieka to, čo si zapamätala z instagramového účtu Florence Givenovej.

„Áno, Esther je zodpovedná za kopu klimatických zmien,“ chichoce sa Bibi. „Jej intímny život by mali riešiť na najbližšom samite Gé sedmičky.“ Sadnem si, aby som sa na ňu mohla poriadne zamračiť.

„Nemôžem za to, že randenie je taký des,“ bránim sa. „Spím s nimi, ale iba preto, lebo tým urýchlím nudný večer.“ Bibi prikyvuje, akoby som jej hovorila z duše, hoci sama

vôbec nerandí. Už niekoľko rokov je bez chlapa, ale neprekáza jej to. Tá prekliata mrcha si tú slobodu doslova užíva.

Aj ja som kedysi bola ako ona. Aj mne to kedysi bolo fuk.

„Pred Svenom som minula veľa kondómov.“ Louise sa ešte neprestala trápiť. „Asi by som sa mala stať vegánkou, aby som vykompenzovala svoju vaginálnu uhlíkovú stopu. Musím byť ako Greta Thunbergová.“

„Dofrasa, len to nie.“ Bibi sa v sede predkloní a tvár zaborí do periny. „Jasné, to, čo robí, je megadôležité, Lou...“ huhle do špinavej obliečky, „... ale, bože, len si pomysli, aká by to bola príšerná nuda, keby si bola v jej blízkosti. S Gretou Thunbergovou sa predsa nikto nechce kamošiť.“

Rázne prikývne. „Presne, Lou, určite sa daj na vegánstvo. Ale urob to preto, lebo Beyoncé bola vegánkou celých tridsať sekúnd, nie preto, aby si bola lepším človekom – to je prežitie.“

„Aha, tak dobre.“ Louise sa ešte stále zožiera. „Keď som videla dokument *Cowspiracy – tajomstvo udržateľnosti*, celý týždeň som nejedla hovädzinu. To určite pomohlo životnému prostrediu, však? A slaninu jem iba po ťažkej opici, alebo keď zajedám ďalší neúspešný kasting či hádku so Svenom.“

Len-len že neprevrátim oči. Došľaka, veď so Svenom sa nikdy nehádajú! Obaja sú príliš láskaví.

Louise s ním chodí už takmer tri roky. Tvoria najúžasnejší, najroztomilejší pár na svete. Všetci to o nich hovoria.

A predsa im to spolu neklape na sto percent, pripomením si v duchu. Dobré vieme, že v posteli zažívajú nudu ako Brno. No sú si veľmi blízki. Neznášam sa za to, ale vždy idem prasknúť od závidy, keď na nich nadabím v obývačke, ako sa spolu chichocú v intimite, akú zažívajú iba dlhoročné páry a spriaznené duše. Pochopiteľne, prajem im to a veľmi

sa teším, keď vidím kamarátku šťastnú. No zároveň... Figú! Nech idú do riti! Majú niečo, čo ja márne hľadám!

„Takže vyspala si sa s ním a zostala uňho až do rannej prechádzky so psom, no na repete môže nastopro zabudnúť...“ Bibi plynule zmení tému. Dobré vie, čo za malichernú mrchu vo mne v hĺbke duše prebúdza šťastie druhých ľudí. „... Pripomeň mi, ako sa volal?“

„Kennedy,“ odpoviem. „Hoci ma takmer celé rande presviedčal, aby som ho volala Ken.“ Vystrúham grimasu. „Nijaký Kenny ani Ed, ale Ken.“

„Predstav si,“ Bibi sa nedarí zamaskovať úsmev, „že by ste sa mali s niekým zoznámiť. Povedali by ste: Čaute, sme Esther a Ken! Skús to povedať nahlas a nedostať pri tom mŕtvicu.“

„Veď to!“ zvolám rozhorčene. „Ale zrovna ty nemáš čo vyskakováť, Belinda.“ Veľavravne pozriem na Bibi, no tá sa zabáva.

„Úplne vedľa. Nie som nijaká Belinda.“

„Dočerta s tebou,“ pohrozím jej pästou. „Tak... Brianna?“ Krúti hlavou.

Keď sa sem pred pár rokmi nastahovala, pochybila, lebo sa priznala, že Bibi je prezývka. Ibaže svoje skutočné meno nám odmietla prezradiť, a tak sa ho odvtedy pokúšame uhádnuť. Márne.

Louise sa ku mne prišuchne. Zacítim jej dôverne známu hrejivú vôňu a nechám sa čičíkať tým drobným gestom. Ak Bibi v našej domácnosti zosobňuje neoblopný hlas rozumu, potom Louise je mojím terapeutickým zvieratkom. „Je mi to naozaj ľúto, Esty. Viem, že si si od toho rande veľa sľubovala.“

Proti mojej vôli sa mi nahrnú slzy do očí.

„Baby, už mi je z toho totálne na grcanie.“ Opaskom jej župana si osuším zaslzené oči. „Zakaždým sa tak nádejam,

a to si vždy sľúbim, že nebudem. Viem, je to choré, že ešte stále verím. Vymením si pár správ s fotkou nejakého chlapa a som z neho úplne nadšená. Až kým predom mnou nestojí čudák, čo pripomína oveľa staršieho a strašidelnejšieho strýka sériového vraha Freda Westa. Potom si vždy pripadám ako totálna hlupaňa a prežívam obrovské sklamanie. Úplne ma to odrovná.“

Bibi ma prekvapivo nežne pohladí po župane. Nezvykne súcitiť s druhými. Asi to bude naozaj zlé. „Hm, cica, v poslednom čase si fakt zakúsila ťažké chvíle na poli lásky.“

„To veru hej!“ ľutujem sa. Ich súcití mi robí dobre. „Pamätáte sa na toho drbka, čo mi furt chytal vlasy? Alebo toho prstového fetišistu, čo celý čas fňukal, že som si na rande neobula sandále? A ten odporca očkovania, čo mi chcel na telo priložiť magnety z chladničky? Vraj som zmagnetizovaná, odkedy mám v tele vakcínu proti covidu. Bože, alebo ten chujko, čo tvrdil, že si nemusí vziať kondóm, lebo vďaka osviežovaču vzduchu Febreze je imúnny voči pohlavným chorobám?“ Prudko potiahnem nosom. „A potom ten, z ktorého sa vyklul pyramídový predajca, čo na tindri lovil zákazníkov alias obete?“

„Nezabudni na toho úchyláka, ktorý pustil v telke porno, len čo ste prišli k nemu domov,“ príhodne podotkne Louise.

„Akoby som mohla?“ vzdychnem si. „A to nehovorím o dvojročných premárnených príležitostiach vinou pandémie.“

„Vravela som ti, mala si si dohadovať rande cez Zoom ako všetci ostatní,“ zahundre Bibi.

„Nepochopila som, načo je to dobré,“ krútim hlavou. „Načo si mám s niekým volať celé mesiace cez Zoom, keď sa s ním nemôžem stretnúť a odhaliť prípadnú deformitu penisu? Navyše, so Zoomom som si pripadala ako v práci.“

Sklopím pohľad na kolená. „Veď robím všetko, čo mi radia... Dávam o sebe vedieť. Neuzavieram sa. Experimentujem s mužmi, ktorí by mi nutne nemuseli padnúť do oka. Znižujem svoje nároky. Súhlasím s ďalším rande, aj keď nám jeho obrovské hovno upchá záchod.“

Louise náhle zbystrí. „Tuším on nám ho pokazil! Odvtedy poriadne nesplachuje.“

„Doparoma, bolo nám ho tu treba,“ šomre Bibi, no nezastaví ma.

„Keď randíš v dvadsiatich deviatich, všetko sa tým mení. Chlapi si myslia, že ťa desí tridsiatka na krku a tvoje biologické hodiny sú už časovaná bomba, a preto im zožerieš tie lacné, megaprázdné kecy. A smutné je, že takú možnosť potajme pripúšťam.“ Hľadím na svoje najlepšie priateľky a rýchlo žmurkám. „Lenže ani jednému z tých korunovaných debilov sa nepáčim!“

Nehovorím im nič nové, no ustavične sa musím opakovať, pretože viem, že to nechápu. Nie celkom. Bibi je šťastne nezadaná a Louise má svojho Svena. Môžu tu povzbudivo frflať aj hmkať, koľko chcú, no netušia, aké rozčarovanie prežívam vo svojej koži. Ako veľmi sa za to neznášam a že bez partnera si pripadáam nenaplnená. Ide ma poraziť, že nie som dosť silná, aby som žila sama. Kedysi som si užívala život bez chlapa aj randenie a smiala sa na tej hrôze. Nechápu, že s tridsiatkou na krku sa vo mne čosi zlomilo. Pri pohľade na bábätká mi oťažie žalúdok. Na ulici civiem na staršie dvojice a premýšľam, či zomriem osamelá. Cítim fyzickú bolesť, keď vidím svojich známych vo vzťahoch, všetkých do jedného. Netušia, že vo chvíľach zúfalstva som sa prihlásila do relácií *Srdcové záležitosti*, *Pošta pre teba*, *Prvé rande*, *Svadba na prvý pohľad*, *Rande naslepo* v *Guardiane* či dokonca *Ostrov lásky*.

Občas si vrúcne prajem, aby som sa mohla na okamih,

len na kratučký okamih, pozrieť na najbližších päť rokov, ktoré ma čakajú. Keby som videla, že som stretla niekoho skvelého a šťastne som sa usadila, asi by som si vydýchla. Užívala by som si svoj doterajší život a všetky obavy by som hodila za hlavu. Nebála by som sa, že to nevyjde, a zostanem na ocot.

Zavládne medzi nami depresívne ticho. Moderátori raného vysielania BBC práve uvádzajú ďalšie zábery akéhosi decka, čo vyberá peniaze pre pozornosť alias dobročinné účely, a ja skúmam žltú vlhku škvrnu na plafóne. Rozširuje sa, každým dňom je čoraz väčšia, no bojím sa nášho despotickeho domáceho, preto to neriešim.

Dnes fakticky nie som vo svojej koži. Mám opicu, čo sa ani nedá nazvať poriadnou opicou. Necítim sa úplne mizerne, ani nemám hlavu ako vo zveráku či žalúdok na vode, no pociťujem neutíchajúce zúfalstvo. Dostavuje sa vo vlnách. S Lou a Bibi máme radšej výraz *otupica* než *pivný splín*, pretože po a) to vlnobitie otupí človeka na celý deň a po b) pivo nepijeme. Pijeme len ružové víno s modernými urážlivými etiketami, ktoré nás titulujú *vínna štetka* alebo *nudná krava*. V každom prípade, s mojím životom je amen. Všetko som skazila, ibaže neviem prísť na nijaký konkrétny dôvod.

Odhliadnuc, pochopiteľne, od toho, čo nemožno poprieť: o pár mesiacov mi ako dvadsiatničke odzvoní a mám pocit, že sa vážne niet čím chváliť. Už celú večnosť som nemala normálny vzťah. Bývam v starom hnilom byte a nech robím, čo robím, nedokážem si vytrhať obočie symetricky.

Viem, mala by som byť šťastná aj bez chlapa. Viem to. Som dospelá žena, v práci sa nenudím, mám svoje milované kamošky, no ustavične sa v duchu spytujem, či predsa len o niečo neprichádzam. Čo ak všetky netflixácke romantické komédie s Vanessou Hudgensovou, ktoré si nikdy

nenechám ujst', keď ma na ne upozorní program, hovoria pravdu? Čo ak nemožno žiť naplnený život bez partnera? Keď v noci ležím vo svojej veľkej posteli sama, občas docením tú pohodu. Bez partnera mám celý matrac pre seba a nemusia ma trápiť nejaké cudzie chlpy. Ibaže... túžba ani nádej vo mne neutíchajú. Niekedy by mi dobre padlo nájsť chlpa, ktorý nie je môj.

„Dokelu, to je na depku,“ ozve sa Bibi a odtláči ma, „ale viem, čo s tým.“

S Louise sa k nej otočíme a v nádeji na ňu vyvalujeme oči. Bibi sa vždy vynájde, je veľmi múdra a vo všetkom sa vyzná. Poradí si aj s mojím žalostným životom.

Chvíľu na ňu civieme, ani nedýchame, kým nás nepriemerane dlho napína a blúdi po nás pohľadom. Keď nám nakoniec prezradí, čo vymyslela, nemohla prísť s lepším nápadom.

„Ožerieme sa už doobeda.“

Druhá kapitola

Už máme riadne pod čapicou, keď sa napoludnie tackáme do Výberu, prašivého miestneho baru vzdialeného sotva päť minút od nášho bytu.

Bože, milujeme to tam! Pravda, ak človek zaľahne o jednásť a pod oknami mu huláka hlúčik nacenganých debilov, bývať v blízkosti baru je nočná mora. Našťastie, zvyčajne sme to my, kto druhým nedá spať.

Výber ani náhodou nie je pekný bar. Vlastne je úplne otrasný. My mu hovoríme *Výter*, lebo, úprimne, po skonzu-movaní čohokoľvek vám ich na miestnej poliklinike budú musieť spraviť hneď niekoľko. Keďže ho dôverne poznáme, nad naším opovrhovaním prevláda spokojnosť. Je to náš zaprdený všivavý prístav a nedopustíme, aby ho niekto ohováral. Teda okrem nás.

Bibi nám ako vždy prinesie urážlivé ružové a uvelebíme sa v rožnom boxe. Sme tu prvé a jediné návštevníčky, a keďže sme pod parou, sme na to hrdé.

„Neznášam randenie!“ zrevem na prázdny lokál. Za barom sa trochu prikrčí preľaknutý vedúci Franco. Už nás pozná. Vie, že keď sa nacengáme, správame sa nemiestne

a vyvolávame konflikty. Ten chudák ma raz dokonca nechce videl nahý, ale to je úúúúúplne iný príbeh.

„Aj ja som ho neznášala, kým som nespoznala Svena!“ vykrikuje Louise a už sa všetky rehoceme.

„A ja sa k tomu nevyjadrujem, lebo vôbec nerandím!“ zahuláka Bibi. To už sa v boxe vĺame od smiechu.

„Čo je to?“ Podgurážená Louise rukou zaloví pod sebou a spod kriklavo ružových podsedákov vyberie dajaký časopis. Hodí ho po Bibi a tá ho zas šmarí po mne. Pristane mi na kolenách. Vodnatými očami opilca zízam na dokrkvané staré číslo *Cosmouru*, najlepšieho časopisu z deväťdesiatych rokov aj celej ďalšej dekády. Odoberala som ho až do posledného čísla. Pri pohľade naň sa vo mne rozvíria všemožné pocity. Zvedavo si obzerám ohnuté rohy aj výraznú titulku o orgazmoch a talibane. Toto číslo si vôbec nepamätám.

„Bože, to ma podrž! *Cosmour* som milovala!“ zapiští Louise, prišuchne sa ku mne a nakúka mi ponad plece.

„Aj ja,“ smejem sa a listujem v ňom. S veselými spomienkami sa prihlási o slovo aj nostalgia. Asi v polovici sa pristavím pri nápadne ilustrovanom článku s neprehliadnutelným titulkom.

„Čítaj nahlas!“ zatlieska Louise a dokonca aj stará cynička Bibi sa neubrání povzbudivému úsmevu.

Odkošlem si a spustím svojím najvzretejším hlasom.

Sedem vzťahov každej ženy hľadajúcej pravú lásku

Podľa výskumov v živote všetky prežívame rovnaké ľúbostné príbehy. Podrobne sa im tu venuje naša redaktorka Demi Dorisová.

„Ehm, Bibi, aj sa chystáš dnes pracovať?“ V čítaní ma preruší nesmýly hlas. Všetky za ním naraz otočíme hlavu a zízame na Franca.

Podľa správnosti tu Bibi pracuje.

„Uvidím, Franco,“ precedí zjavne opitá ako čík, akoby povedala moja starká.

„No, ale...“ Franco stisne pery, neschopný autoritatívnejšieho prejavu. „Dobre, ale už len päť minút, dohodnuté?“

„Trhni si veľmi pekne, Franco, to je od teba naozaj milé,“ vychrlí Bibi svoju urážku. Prebodáva ho pohľadom, kým sa bojzljivo neodšuchce preč.

„Bože, mala by si byť k nemu milšia,“ ozve sa vždy tá najlepšia z nás, Louise.

„Je to chuj,“ odsekne Bibi. Lou sa zachichoce a znovu sa otočí ku mne. „Pokračuj,“ natešene ma posúri.

Sedem vzťahov každej ženy hľadajúcej pravú lásku

Podľa výskumov v živote všetky prežívame rovnaké ľúbostné príbehy. Podrobne sa im tu venuje naša redaktorka Demi Dorisová.

Mnoho depresívnych záležitostí majú ženy spoločných: menštruáciu, čudné chlpy na bradavkách, v porovnaní s mužmi oveľa nižšiu mzdu za tú istú prácu (ach, len sa teraz nepodme porovnávať). A na ten zoznam pribudne ďalšia: naše vzťahové vzorce. Podľa najnovších výskumov viac-menej všetky v živote prejdeme rovnakými vzťahmi, kým sa usadíme s tým pravým. Ale či už je to kamarát, s ktorým ste si to rozdali, lebo bol poruke, alebo kolega z práce, ktorého ste považovali za omyl, vaša veľká láska sa ukrýva niekde medzi nimi. Bodka.

So záujmom preletím očami sedem kolónok s jednotlivými typmi vzťahov: prvá láska, pracovný omyl, náplast, kamarátstvo s výhodami, premárnená príležitosť, sviňa, vážny vzťah.

„Cha!“ Louise číta ponad moje plece. „Niektoré som

mala. Pamätáte sa na Gabriela z pantomímy, kam som kedysi chodila? Toho, čo mi povedal, že jeho penis má alergiu na kondómy, a potom som od neho chytila syfilis? Tomu hovorím pracovný omyl!“ Rozrehoce sa a pritúli sa ku mne, no nevnímam ju. V duchu zamyslene počítam.

Prvá láska
Pracovný omyl
Náplast'
Kamarátstvo s výhodami
Premárnená príležitosť
Sviňa
Vážny vzťah

Čítam to dookola, až mi hučí v ušiach. Prejdem na detailné opisy a vstrebávam do seba ich obsah. Len matne vnímam, že Bibi sa niekam vyparí. Keď sa zas objaví, na stôl tresne ďalšiu krikľavoružovú fľašu, za ktorú určite nezaplatila. Sadne si oproti nám a ignoruje Francov pohľad z druhého konca lokálu.

„Nalej,“ postrčí víno k Louise. Tá sa ho naradostene ujme a doleje nám do pohárov.

Alistair, Carl, Alex, Paul, Idris, Will a Rich.

Všetky moje vzťahy, všetky paralely – vážny, hlúpy, intenzívny, nezmyselný, otrasný, bolestný, poučný, strelený, príťažlivý – všetky ich mám na stránke pred sebou. Prvá láska, pracovný omyl, náplast', kamarátstvo s výhodami, premárnená príležitosť, sviňa, vážny vzťah: Alistair, Carl, Alex, Paul, Idris, Will a Rich. Asi nie v takom poradí, ale sú tam všetky. Znovu si čítam podrobný opis každého z nich a hukot v ušiach sa zmení na dunenie bubnov. V hlave počujem všetky ich hlasy súčasne: domrzajú, smejú sa, kričia, vzdychajú, dávajú mi kopačky, dostávajú kopačky. Hrôza.

Ťahám Louise za rukáv, no nenamáha sa na mňa ani pozrieť. Práve vkladá na instagram vínnu etiketu. „Takto chutí nudná krava,“ utrúsi s vážnou tvárou a štrngne si s Bibi.

„Baby,“ potichu sa ozvem, potom znova o niečo hlasnejšie. „Baby.“ Zvrtnú sa ku mne, môj tón ich vystraší. Zdesene zabodnem ukazovák do časopisu. „Mala som tie vzťahy. Úplne všetky. Všetky do jedného.“ Nechápavo na mňa civejú. Zúfalo zakvílim: „A viac už nič nebude!“

„Čo to trepeš?“ Bibi na mňa rozmrzene žmúri. „Ako to, že viac už nič nebude? Čo tým chceš povedať?“

Upreto na ňu hľadím. „Chcem tým povedať, že preto som za posledný polrok zažívala najotrasnejšie rande na svete. Preto mi vesmír posielal chlapov, čo si myslia, že šál na krku v interiéri je osobnostný rys. Pretože som mala týchto sedem vzťahov! Navlas rovnakých! Každý z nich! A jeden bol ten pravý. Už som všetky vyčerpala! Už som minula svoj prídel! Teraz už toho pravého nikdy nenájdem! Panebože...“ Hlavu si zaborím do dlaní a skuvíňam. „Dostala som svoju porciu lásky a celú som ju zahodila!“

„To je kravina,“ nervózne sa zasmee Louise, no vezme mi časopis a prezieravo sa doň zapozera. Asi ju to rozhodilo.

„No vážne, baby.“ Blúdím po nich pohľadom ako vyoraná myš, no odrazu začínam uvažovať triezvo a sebaisto. „Nedochádza vám to. Boli to moje šance. Ďalšie už nedostanem.“ Odmlčím sa, lebo ma čosi poštekli v mysli – rodiaci sa nápad. Čo ak... nie, to by bolo strašné! Bol by to príšerne nerozvážny, zničujúci, nezmyselný krok.

No čo ak je to jediná možnosť?

Čo ak je to jediný spôsob, ako nájsť pravú lásku? No a čo ak to nespravím? Odsúdím sa tým na roky hrôzy, vždy keď sa priblíži svadobná sezóna? Alebo budem prosiť Bibi, aby mi na firemných večierkoch robila garde? Alebo ma